

opusdei.org

Audiència. L'Any de la Fe. L'Església és la nostra mare en la fe

El papa Francesc en l'audiència de l'11 de setembre comença parlant de l'Església com a mare en la fe que dóna llum als seus fills. Convida a recordar la data de baptisme, que és la data de naixement com a fills de Déu.

10/09/2013

Estimats germans i germanes, bon dia!

Reprenem avui les catequesis sobre l'Església en aquest «Any de la fe». Entre les imatges que el concili Vaticà II va triar per fer-nos comprendre millor la naturalesa de l'Església, hi ha la de «mare»: l'Església és la nostra mare en la fe, en la vida sobrenatural. És una de les imatges més emprades pels Pares de l'Església dels primers segles, i penso que pot ser útil també per a nosaltres. Per a mi és una de les imatges més belles de l'Església: l'Església com a mare. En quin sentit i de quina manera l'Església és mare? Partim de la realitat humana de la maternitat: què fa una mare?

Una mare, sobretot, genera vida, porta en el seu sí durant nou mesos al propi fill i després l'obre a la vida, donant-li vida. Així és l'Església: ens genera en la fe, per obra de l'Esperit Sant que la fa fecunda, com a la Mare de Déu. L'Església i la Mare de Déu són mares, ambdues; allò que es diu

de l'Església també es pot dir de la Mare de Déu, i allò que es diu de la Verge Maria també es pot dir de l'Església. És cert, la fe és un acte personal: «jo crec», jo responc personalment Déu que es dona a conèixer i vol fer amistat amb mi. La fe que rebo d'altres, en una família, en una comunitat m'ensenya a dir «jo crec», «nosaltres creiem». Un cristià no és una illa. Nosaltres no esdevenim cristians en un laboratori, no ens convertim en cristians per nosaltres mateixos i amb les nostres forces, sinó que la fe és un regal, és un do de Déu que se'ns dona a l'Església i a través de l'Església. I l'Església, ens dona la vida de fe en el baptisme: aquest és el moment en el qual naixem com a fills de Déu, el moment en què se'ns dona la vida de Déu, ens genera com una mare. Si aneu al baptisteri de Sant Joan del Laterà, a la catedral del Papa, a l'interior hi ha una inscripció llatina que diu més o menys així: «Aquí neix

un poble d'estirp divina, generat per l'Esperit Sant que fecunda aquestes aigües, la Mare Església dóna a llum als seus fills en aquestes ones». Això ens fa comprendre una cosa important: el nostre formar part de l'Església no és un fet extern i formal, no és omplir un paper que ens donen, sinó que és un acte interior i vital: no es pertany a l'Església com es pertany a una societat, a un partit o a qualsevol altra organització. El vincle és vital, com el que es té amb la pròpia mare, perquè, com afirma sant Agustí, «l'Església és realment mare dels cristians». Preguntem-nos: com veig jo l'Església? Si estic agraït amb els meus pares perquè m'han donat la vida, estic agraït amb l'Església perquè m'ha generat en la fe a través del baptisme? Quants cristians recorden la data del propi baptisme? Voldria fer-vos aquesta pregunta aquí, però cadascú respongui en el seu cor: quants de vosaltres recorden la data del propi

baptisme? Alguns aixequen les mans, però quants no la recorden! La data del baptisme és la data del nostre naixement a l'Església, la data en la qual la nostra mare Església ens va donar a llum. I ara us deixo una tasca per fer a casa. Quan avui torneu a casa, aneu a cercar bé quina és la data del vostre baptisme, i això per celebrar-ho, per donar gràcies al Senyor per aquest do. Ho fareu? Estimem l'Església com s'estima la pròpia mare, sabent fins i tot comprendre els seus defectes? Totes les mares tenen defectes, tots tenim defectes, però quan es parla dels defectes de la mare nosaltres els tapem, l'estimem així. I l'Església té també els seus defectes: l'estimem així com a la mare, l'ajudem a ser més bella, més autèntica, més semblant al Senyor? Us deixo aquestes preguntes, però no oblideu la tasca: busqueu la data del vostre baptisme per portar-la al cor i festejar-la.

Una mare no es limita a donar la vida, sinó que, amb gran cura, ajuda a créixer els fills, els dóna la llet, els nodreix, els mostra el camí de la vida, els acompanya sempre amb les seves atencions, amb l'afecte, amb l'amor, fins i tot quan són més grans. I en això sap també corregir, perdonar, comprendre, sap estar a prop en la malaltia, en el sofriment. En una paraula, una bona mare ajuda els fills a sortir d'ells mateixos, a no romandre còmodament sota les ales maternes, com una niuada de pollets està sota les ales de la lloca. L'Església, com a bona mare, fa el mateix: acompanya el nostre creixement transmetent la Paraula de Déu, que és una llum que ens indica el camí de la vida cristiana, i administrant els sacraments. Ens alimenta amb l'eucaristia, ens dóna el perdó de Déu mitjançant el sacrament de la penitència, ens sosté en el moment de la malaltia amb la unció dels malalts. L'Església ens

acompanya en tota la nostra vida de fe, en tota la nostra vida cristiana.

Llavors podem fer-nos altres preguntes: quina relació tinc jo amb l'Església? La sento com a mare que m'ajuda a créixer com a cristià?

Participo en la vida de l'Església, em sento part d'ella? La meva relació, és una relació formal o és vital?

Un tercer breu pensament. Els primers segles de l'Església, era ben clara una realitat: l'Església, mentre és mare dels cristians, mentre «fa» els cristians, està també «formada» per ells. L'Església no és una cosa diferent de nosaltres mateixos, sinó que s'ha de mirar com la totalitat dels creients, com el «nosaltres» dels cristians: jo, tu, tots nosaltres som part de l'Església. Sant Jeroni escrivia: «L'Església de Crist no és una altra cosa sinó les ànimes dels qui creuen en Crist». Llavors, la maternitat de l'Església la vivim tots, pastors i fidels. A vegades sento: «Jo

crec en Déu però no en l'Església...
Vaig escoltar que l'Església diu... els sacerdots diuen...». Una cosa són els sacerdots, però l'Església no està formada només pels sacerdots, l'Església som tots. I si tu dius que creus en Déu i no creus en l'Església, estàs dient que no creus en tu mateix, i això és una contradicció. L'Església som tots: des del nen batejat recentment fins als bisbes, el papa; tots som Església i tots som iguals als ulls de Déu. Tots som cridats a col·laborar en el naixement a la fe de nous cristians, tots som cridats a ser educadors en la fe, a anunciar l'Evangelí. Que cada un de nosaltres es preguntí: què faig jo perquè altres puguin compartir la fe cristiana? Sóc fecund en la meua fe o sóc tancat? Quan repeteixo que estimo una Església no tancada en el seu recinte, sinó capaç de sortir, de moure's, fins i tot amb algun risc, per dur Crist a tots, penso en tots, en mi, en tu, en cada cristià. Tots participem

de la maternitat de l'Església, a fi que
la llum de Crist arribi als confins de
la terra. Visca la santa mare Església!

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-
lany-de-la-fe-lesglesia-es-la-nostra-
mare-en-la-fe/](https://opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-lany-de-la-fe-lesglesia-es-la-nostra-mare-en-la-fe/) (05/04/2026)